

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/117/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205076
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717205076.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: I. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom: G. XXXX/XX, A., zastúpená advokátom: JUDr. Ján Pekar, advokát, so sídlom: Potočná 191/39, Skalica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom: Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1Csp/98/2017-91 zo dňa 7. februára 2019, v časti výroku I., IV. a VII., a odvolaní žalobkyne voči výroku III. a V., takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolanie žalovaného voči výroku VII. sa **odmieta .**

III. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku III., IV., V. a v závislom výroku VI. **z r u š u j e a v r a c i a** súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. určil, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretá medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 je neplatná. Výrokom III. súd žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia zamietol. Výrokom IV. priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti výrokov I., II. v plnom rozsahu, výrokom V. priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v časti výroku III. v plnom rozsahu, výrokom VI. rozhodol, že súd o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením a výrokom VII. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť súdne poplatky za žalobu vo výroku I. v sume 84 eur a vo výroku II. v sume 99,50 eur Okresnému súdu Skalica do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd po citovaní § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 9 ods. 1, 2, 9, 10, 11, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), rozsudok vecne odôvodnil tým, že súd mal v konaní preukázané, že na základe uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej dňa 23.09.2014 poskytol žalovaný žalobkyni úver v sume 1.500 eur, ktorý jej bol vyplatený v sume 1.350 eur. V konaní nebolo sporné poskytnutie úveru a vyplatenie v sume 1.350 eur. Taktiež nebolo sporné, že žalobkyňa plnila v prospech žalovaného celkom v sume 2.757,67 eur. Žalobkyňa namietala vo svojich skutkových tvrdeniach, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle zákona podľa § 9 ods. 2 písm. f), k), z ktorého dôvodu sa považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

Medzi stranami sporu zostala táto skutočnosť sporá. Po oboznámení sa s obsahom zmluvy má súd za to, že zmluva neobsahuje náležitosť pod písm. f) zhora a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluva obsahuje údaje ako je uvedené pod bodom 5. odôvodnenia. Žiadny údaj o konečnej splatnosti úveru nie je v zmluve uvedený. Nie je možné súhlasiť so žalovaným s odkazom na čl. 4.5. zmluvných dojednaní, keď deň splatnosti poslednej splátky úveru je dňom konečnej splatnosti úveru a z ustanovenia čl. 9.1. zmluvných podmienok sa revolving uskutoční za podmienok stanovených touto zmluvou. Predmetom zmluvy, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v sume 1.500 eur, nie revolvingu. Jedná sa o typovú zmluvu, ktorá je tlačivom Žiadosti/Zmluvy, bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť jej obsah a spotrebiteľ mal vyplniť údaje okrem údajov pod bodom 6. o schválenom revolvingovom úvere. Sám žalovaný odkazuje na zmluvné dojednania, kde v čl. 2.2. má veriteľ povinnosť odoslať dlžníkovi oznámenie o schválení úveru, v rámci ktorého bude okrem iného obsahov údaj o splatnosti úveru, dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru, čím potvrdzuje, že tento údaj nebol uvedený v žiadosti/zmluve. Žalovaný nepredložil súdu listinný dôkaz označený ako oznámenie veriteľa o schválení úveru a preto v tejto časti neunesol dôkazné bremeno a súd nemohol posúdiť a vyhodnotiť obsah tohto dôkazu.

3. Súd má za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ani náležitosť výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov z už uvedeného dôvodu, že termín splátok nie je uvedený v zmluve, odkaz v zmluvných dojednaniach poukazuje na oznámenie o schválení úveru, ktoré nebolo súdu predložené. Taktiež nebol súdu predložený splátkový kalendár, na ktorý poukazuje žalovaný. Žalovaný ako dodávateľ mal zákonnú povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere túto náležitosť a to pod sankciou považovania úveru za bezúročný a bez poplatkov. Iba takáto informácia pre spotrebiteľa prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku, príp. porovnať s inými ponukami na trhu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010). Termín splátky nebol uvedený v texte zmluvy, ani v zmluvných dojednaniach. Na tomto právnom závere nič nemení ani právny názor a závery, ktoré prijal Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C-42/2015 zo dňa 09.11.2016, a ktoré poukazuje žalovaný.

4. V tejto súvislosti však treba konštatovať, že ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. (najmä ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona v znení platnom a účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy) sú natoľko striktné, že ich nemožno preklenúť ani uvedeným eurokonformným výkladom uvedenej smernice a akceptovaním východísk, ktoré prináša rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie. Na tomto mieste treba totiž zdôrazniť striktnosť a jednoznačnosť tohto ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré vyžaduje jednoznačnú špecifikáciu rozčlenenia splátky na časť pripadajúcu na zaplatenie istiny, úrokov, prípadne poplatkov, vrátane prípadného poradia, ktorým sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Samotný žalovaný nepopiera, že predmetná zmluva o úvere uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným tieto náležitosti nespĺňa, pretože táto zmluva obsahuje údaj o výške splátky, o počte mesačných splátok a termíne splatnosti každej splátky, vrátane konečnej splatnosti úveru, avšak neobsahuje špecifikáciu v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch jednotlivých častí splátky (t.j. istina, úrok a poplatky). Ako bolo vyššie naznačené, uvedenú striktnosť citovaného zákona nemožno za daných okolností pri jednoznačnom znení tohto zákona slovenského právneho poriadku preklenúť ani tzv. eurokonformným výkladom tohto zákonného ustanovenia.

5. V súlade s § 220 ods. 2 CSP, súd zohľadňuje aj ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, súd poukazuje na to, že judikatúra vyšších súdov v otázke jeho aplikácie je odlišná. Preto súd odkazuje na hore citované ustanovenie § 54 ods. 2 OZ a najmä na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí NS SR sp. zn. 4Obdo 45/2012 zo dňa 24. júna 2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa“. Súd vzhľadom na uvedené pri výbere ustálenej rozhodovacej praxe súdov sa priklonil k tej, ktorá uprednostňuje výklad sledujúci záujem spotrebiteľa, teda výklad pre spotrebiteľa jednoznačne výhodnejší. Princíp ochrany práv spotrebiteľa patrí podľa ustálenej praxe medzi jeden z najdôležitejších princípov právneho poriadku. V tejto súvislosti súd poukazuje na názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého „princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa“.

6. Pokiaľ ide o dojednanie poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150 eur, k tomuto súd uvádza, že výška poplatku nebola uvedená ako náležitosť v zmluve o úvere, ale bol uvedený len vo formuláre označenom ako Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. V predmetnom prípade dojednanie o poplatku so žalobkyňou nebolo dojednané v zmluve, zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k ust. § 499 Obchodného zákonníka je nutné konštatovať, že predmetné ustanovenie upravuje možnosť dojednania odplaty za tzv. „rezervovanie“ prostriedkov veriteľa pre dlžníka, ide o odplatu za to, že veriteľ od uzavretia zmluvy o úvere s týmto nemôže disponovať a čaká na to, kedy, v akej výške a či vôbec ich dlžník reálne bude čerpať. V predmetnom prípade však už priamo v Žiadosti/Zmluve je žalovaným predformulovaná žiadosť dlžníka o prevod čiastky úveru na jeho účet (bod 11. zmluvy), teda žalovanému je už v čase uzavretia zmluvy zrejmé, že dlžník žiada o čerpanie finančných prostriedkov okamžite, t.j. momentom uzatvorenia zmluvy, a to v plnej výške určenej zmluvou. Obdobie „rezervácie“ prostriedkov tak v danom prípade nenastáva, a preto dojednanie poplatku za poskytnutie úveru je neprijateľné s poukazom na ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže spotrebiteľovi zaň nie je poskytnuté zo strany veriteľa žiadne protiplnenie. V danom prípade odplatu za poskytnutie úveru predstavuje dojednaný úrok ako cena úveru, a preto nemôže obstať poplatok ani ako ďalšie plnenie toho istého charakteru a účelu, len pod iným názvom. Sám žalovaný tvrdil, a preukázal, že o poplatku, jeho výške bola žalobkyňa informovaná v predzmluvnej fáze prostredníctvom formulára „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu samotnej zmluvy vyplýva, že v celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je poplatok za poskytnutie úveru (bod. 5., 6. žiadosti/zmluvy (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru), ale tento nie je žiadnou sumou špecifikovaný ako obligatórna náležitosť zmluvy. Obsahová stránka poplatku musí zahŕňať činnosť, ktorá je v záujme spotrebiteľa, ale tieto skutočnosti zo samotného označenia poplatku nevyplývajú. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou navyše predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie dodávateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky žalovanému nevznikol nárok na plnenie voči žalobkyni, keďže neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Súd vyvodil ten istý záver v súvislosti s námietkou žalovaného, keď podľa zmluvných dojednaní došlo k započítaniu ako zákonom uznanej forme splnenia záväzku. Žalovanému nevznikol nárok na takéto plnenie a teda nemohol nastúpiť inštitút započítania. Dojednanie o započítaní je podmienkou uvedenou v zmluvných dojednaniach, ktoré sú formulárové, žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť túto podmienkou akýmkoľvek ovplyvniť, ani si ju nevymienila. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že uvedené dojednanie bolo individuálne dojednané so žalobkyňou.

7. Pri posúdení vnesenej námietky premlčania má súd za to, že uplatnený nárok žalobkyňou nie je premlčaný. Žaloba bola podaná na súd dňa 12.10.2017. V konaní uplatnená suma na vydanie bezdôvodného obohatenia 1.407,67 eur bola uhrádzaná žalobkyňou formou zrážok zo mzdy za obdobie od februára 2016, teda menej ako dva roky pred podaním žaloby.

8. Vzhľadom na procesnú obranu zo strany žalovaného v súvislosti s namietaným nedostatkom naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení neplatnosti dohody, keď určovacia žaloba je v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) ohľadne právnej skutočnosti prípustná len vtedy, ak to ustanovuje osobitný predpis s odkazom na § 137 písm. c), d) CSP sa súd zaoberal prípustnosťou takejto žaloby. Žalobkyňa sa žalobou nedomáhala určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ani určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, pretože sa domáhala splnenia povinnosti, keď súd ako predbežnú otázku vyriešil, že považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti dohody, ktorá bola uzavretá v ten istý deň ako zmluva o úvere a jednoznačne súvisí so zmluvou o úvere. V zmluve o úvere je uvedená mesačná splátka 81,99 eur, ktorá predstavuje súčet splátok úveru 47,43 eur a splátok podľa dohody za služby 34,56 eur (2,56 % z poskytnutého úveru po odpočítaní poplatku). V samotnej dohode čl. I. bod 1. bolo uvedené, že poskytovanie dohodnutých služieb je k uzavretej zmluve o úvere s rovnakým číslom ako je číslo príslušnej zmluvy. Je potom nepochybné, že odplata za služby, ktoré mali byť žalobkyni poskytnuté súvisí s poskytnutým konkrétnym úverom- úverovou zmluvou. Žalobkyňa sa takto domáhala čiastočnej neplatnosti zmluvy o úvere v časti uzavretej dohody. Súd má za to, že boli splnené ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, účinného od 01.01.2018 v § 11 ods. 4, keď sa spotrebiteľ môže domáhať žalobou určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle

podzákoného odkazu k uvedenému ustanoveniu, zákonodarca za takú žalobu považuje žalobu podľa § 337 písm. c), d) CSP. Z uvedeného je zjavné, že boli v čase vyhlásenia rozhodnutia splnené predpoklady vyžadované procesno-právnou úpravou na konanie o určovacej žalobe. Okrem uvedeného má súd za to, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Domáhala sa vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré sčasti predstavuje aj plnenie titulom uzavretej dohody. Úspech v časti žaloby o určenie neplatnosti dohody predpokladá úspech v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Súd má za to, že uzavretá dohoda ako právny úkon je v rozpore so zákonom a prieči sa dobrým mravom, keď sa malo jednáť o odplatu za doplnkové služby v súvislosti s poskytnutým spotrebiteľským úverom pre neprijateľnosť poplatku, jeho netransparentnosť a neprímeranú výšku. Za poskytované služby bola dojednaná odplata vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru, t.j. 2,56 % zo sumy 1.350 eur, ktorý predstavuje 34,56 eur mesačne, splatnú v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver. Odplata mala byť splatená v 42 mesačných splátkach, celkom tak odplata mala predstavovať sumu 1.451,52 eur (42 x 34,56). Uvedené vyplýva aj z obsahu zmluvy o úvere, keď boli dohodnuté splátky v sume 81,99 eur (47,43 + 34,56) v prípade uzavretia dohody. Z uvedeného vyplýva, že odplata za služby predstavuje ešte vyššiu sumu (1.451,52) eur ako výška skutočne poskytnutého úveru 1.350 eur. V bode 7.1. bolo dohodnuté, že ak dôjde k zosplatneniu splátok, neuhradené splátky odplaty sa stanú splatnými dňom zosplatnenia splátok a zákazník je povinný ich uhradiť spolu so zosplatnenými splátkami podľa príslušnej zmluvy. V prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky odplaty o viac ako tri mesiace po termíne splatnosti všetky záväzky dlžníka, ktoré sa podľa dohody mali stať splatnými v budúcnosti, sa stávajú okamžite splatnými, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že aj keď nebudú žalobkyni ako spotrebiteľovi do budúcnosti poskytované dohodnuté služby z dôvodu vyhlásenia okamžitej splatnosti bola by povinná odplatu zaplatiť v plnej výške. Súd má za to, že sa jedná o cielene vytvorenú zmluvu s odplatom, ktorej sledovaným cieľom je dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu, ktoré by získal žalovaný z úrokov formálne uvedených v zmluve. Pri dohodnutej mesačnej splátke za poskytnutý úver a odplatu v dohode 81,99 eur a počte mesiacov 42 by predstavovalo plnenie v prospech žalovaného sumu 3.443,58 eur pri reálne poskytnutých peňažných prostriedkoch 1.350 eur. Súd má za to, že takéto dohodnuté plnenie je obchádzaním zákona a v rozpore s dobrými mravmi. Súd preto v tejto časti žaloby žalobkyne vyhovel a určil, že dohoda je neplatná.

10. Súd s použitím uvedeného právneho posúdenia vyhodnotil poskytnutý úver žalobkyni ako bezúročný a bez poplatkov a dohodu ako neplný právny úkon. Súd mal preukázať, že žalobkyňa plnila v prospech žalovaného titulom uzavretej Žiadosti/Zmluvy a dohody celkom v sume 2.757,67 eur. Súd posúdil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov, teda žalobkyňa plnila žalobcovi bez právneho dôvodu. V časti plnenia na základe dohody, ktorú súd určil za neplatnú, žalobkyňa plnila titulom plnením z neplatného právneho úkonu. Žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému skutočne poskytnutú sumu úveru 1.350 eur. Keďže plnila celkom v sume 2.757,67 eur, na strane žalovaného vzniklo bezdôvodného obohatenie v sume 1.407,67 eur.

11. V časti uplatneného nároku žalobkyňou na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia má súd za to, že námietka žalovaného o neunesení dôkazného bremena v tejto časti uplatneného nároku je dôvodná.

12. V spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú i dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto

zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

13. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle citovaného ustanovenia po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Kým nie je rozhodnutie právoplatné, nemožno hovoriť o úspešnosti v spore. V danom konaní sa žalobkyňa domáha ochrany spotrebiteľa a to uložením povinnosti žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia a určenia neplatnosti spotrebiteľskej dohody z dôvodu porušenia povinností žalovaným uloženým zákonom o ochrane spotrebiteľa, zákonom o spotrebiteľských úveroch. V tejto časti súd vyhovel žalobe žalobkyne, ktoré rozhodnutie však doteraz nenadobudlo právoplatnosť. Súd má za to, že žalobkyňa v časti uplatneného nároku na primerané zadosťučinenie neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala právoplatným rozhodnutím, že došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva a povinnosti na súde voči žalovanému. Žaloba je preto v časti tohto uplatneného nároku podaná predčasne. Súd preto žalobu o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

14. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z citovaného ustanovenia, keď zásada úspechu vo veci charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré tejto strane vznikli. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v jednej žalobe uplatnila tri samostatné nároky, postupoval súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. Trovy, ktoré strana sporu súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, je potrebné rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov. Žalobkyňa bola úspešná v uplatnených nárokoch vo výroku I., II., a preto jej súd priznal v týchto nárokoch nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V časti výroku III. bol úspešný žalovaný a preto súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť súdne poplatky za žalobu v časti výrokov I. a II. z dôvodu, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľ, ktorý sa domáha ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu od súdnych poplatkov oslobodená. Súdný poplatok vo výroku I. predstavuje podľa pol. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov 6 % zo sumy 1.407,67 eur, t.j. sumu 84 eur a vo výroku II. podľa položky 1 písm. b), ak nemožno predmet plnenia oceniť peniazmi sumu 99,50 eur.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa voči výroku III. a V. z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Uviedla, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí ňou uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie v bode 52. rozsudku, kedy uviedol nasledovné: „Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Kým nie je rozhodnutie právoplatné, nemožno hovoriť o úspešnosti v spore.“ S citovaným právnym posúdením veci nie je možné súhlasiť. Pokiaľ by sa akceptoval výklad, ktorý prezentuje súd prvej inštancie, tento by napríklad nemohol rozhodnúť ani o nároku na náhradu trov konania. Podľa § 255 ods. 1 CSP platí, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Daná formulácia obsahovo v podstate zodpovedá formulácii ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V zmysle argumentácie súdu prvej inštancie v bode 52. rozsudku by tak mal byť súd schopný rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania až po právoplatnom skončení veci, pretože dovtedy „nemožno hovoriť o úspešnosti v spore.“ Avšak žiadny súd o trovách konania nerozhoduje tak, že najskôr počká na právoplatnosť rozhodnutia vo veci samej a až následne rozhodne o nároku na náhradu trov konania. Súčasne je aj akceptované, že zákonodarca mal citovanou formuláciou v úmysle vytvoriť taký stav, že súd prvej inštancie rozhodne súčasne o žalobe ako aj o nároku na náhradu trov konania. Na tejto argumentácii nič nemení ani znenie ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17. Zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. jednoznačne vyplýva, že pokiaľ súd vyhovie žalobe v časti I. výroku (vydanie bezdôvodného obohatenia), súdu nebude nič brániť tomu, aby vyhovel žalobe aj v časti II. výroku (primerané finančné zadosťučinenie). Z formulácie citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že postačuje úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti, t. j. nevyžaduje sa existencia právoplatného súdneho rozhodnutia v inom (predchádzajúcom) konaní. Opačná interpretácia by znamenala neprimerane extenzívny výklad ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedený

právny názor potvrdil aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 7Co/477/2014, keď na str. 5, keď k obdobnej námietke, akú vzniesol žalovaný v tomto konaní, uviedol: „Rovnako správne okresný súd rozhodol o poskytnutí primeraného finančného zadosťučinenia. Podaným žalobným návrhom sa navrhovateľ ako spotrebiteľ domáhal ochrany práva pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách v zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. Je teda nepochybné, že v súvislosti s úspešným uplatnením tohto práva mal nárok na primerané finančné zadosťučinenie.“

18. V ďalšom svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 10Co/358/2013 zo dňa 30.04.2014 Krajský súd v Žiline uviedol: „Z doslovného znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (citovaného v napadnutom rozsudku) je zrejmé, že zákon stanovuje fakticky jedinú podmienku pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a to úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľom na súde (v právnej teórii i praxi nie sú výnimočné názory, že uvedené je možné riešiť aj ako len prejudiciálnu otázku v spore o priznanie takéhoto zadosťučinenia).“

19. Z daného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline je zrejmé, že súdna prax akceptovala i ten postup, kedy spotrebiteľ v žalobe o priznanie primeraného zadosťučinenia dokonca ani nepožaduje vydanie bezdôvodného obohatenia či vyslovenie porušenia právnej povinnosti dodávateľa vo výroku súdneho rozhodnutia. V rámci súdnictva je teda akceptovaná prax, kedy súdy porušenia povinnosti dodávateľa alebo porušenie práva spotrebiteľa skúmajú len ako prejudiciálnu otázku.

20. Pokiaľ existujú nejaké pochybnosti o výklade ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, je potrebné postupovať v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo 45/2012 zo dňa 24.06.2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.“ Záujmom spotrebiteľa pritom je, aby bol celý jeho nárok vyplývajúci zo zmluvy s dodávateľom prejednaný v rámci jedného súdneho konania.

21. S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiada, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 07.02.2019 č. k. 1Csp/98/2017-91 v časti III. výroku, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.407,67 eur a v časti V. výroku tak, že jej prizná proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti výroku III. v plnom rozsahu.

22. Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči výroku I., IV. a VII. podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Žalovaný napáda záver súdu o tom, že zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti a tiež to, že v dôsledku tejto skutočnosti by úvery mali byť bezúročné a bez poplatkov. Zmluva o revolvingovom úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní).

23. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín.

24. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok 2. rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje

také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Každá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to

- určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
- spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

25. Na základe uvedených dôvodov preto žalovaný napáda rozsudok, nakoľko predmetné rozhodnutie je založené na nesprávnych skutkových zisteniach.

26. Rovnako z každej zmluvy vyplýva doba, na ktorú sa uzatvára. Z článku 9., ods. 9.1 vyplýva cit. „Táto zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú ...“ Nesprávne právne posúdenie žalovaný vidí v tom, že s uvádzaním alebo neuvádzaním termínu konečnej splatnosti nie je možné v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 dovodzovať záver o bezúročnosti úveru.

27. Podstatné v tejto otázke je totiž nielen znenie vnútroštátneho práva (v tomto prípade zákona č. 129/2010 Z. z.), ale aj znenie úniijného práva a povinnosť zabezpečiť prostredníctvom konformného výkladu plnú účinnosť úniijného práva. Najvyšší súd SR v uznesení, č. k. 3Cdo 146/2017 vyslovil: „To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).“ Ohľadne dôsledku v podobe bezúročnosti úveru Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 vo výroku 4 vyslovil podstatnú vec: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“

28. Ide o pravidlo výkladu, ktoré treba rešpektovať a skúmať, či tá ktorá náležitosť (aj keby v zmluve nebola uvedená, čo pre prípad zmluvného vzťahu sporových strán popierame nižšie) ešte neznamená, že úver je bezúročný. Bezúročný môže byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuviedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Rozsah záväzku spotrebiteľa definujú iné ukazovatele: celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, RPMN a výška úveru.

29. Na základe toho tvrdíme, že záver súdu vyvodzujúci bezúročnosť úveru je nesprávny aj po právnej stránke.

30. Žalovaný namieta aj záver konajúceho súdu o neuviedení doby trvania zmluvy. Náležitosť „doba trvania zmluvy“ je v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená. Konkrétne sa uvádza v článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorého Táto Zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú ... Ustanovenia zmluvných dojednaní sú súčasťou zmluvy. Z článku 7 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva informácia o tejto skutočnosti, ako aj o tom, že uzavretím zmluvy sa súčasťou vzájomného zmluvného vzťahu stávajú aj zmluvné dojednania. Žalovaný zdôrazňuje, že žiadne ustanovenie platného právneho poriadku nevyžaduje, aby bola podpisovaná každá strana zmluvy (v prípade, ak pozostáva z viacerých strán). Z tvrdení žalobcu nevyplýva žiadny zákonný dôvod, pre ktorý by malo byť tomu inak práve v prípade zmluvného vzťahu sporových strán.

31. Žalovaný napáda aj správnosť záverov o bezúročnosti úveru z dôvodu, že zmluva neobsahuje termín splátky. Zmluvné strany sa v zmluve dohodli (čl. 2., ods. 2.1 - 2.3) že termín splatnosti splátky bude určený s ohľadom na dátum schválenia úveru a bude stanovený v rozmedzí medzi 1. a 15. dňom kalendárneho mesiaca. Termín splatnosti splátky pritom žalovaný vedel a bol mu známy zo zmluvnej dokumentácie, čiže preukázateľne nebola splnená podmienka, že tento nedostatok by mal spôsobovať čo len o pochybnosť o rozsahu záväzku a teda v zmysle vyššie uvedeného záveru SD EÚ by nemohlo ísť o dôvod bezúročnosti úveru. Na základe uvedených dôvodov tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný podáva proti rozsudku č. k. 1Csp/98/2017 - 91 zo dňa 07.02.2019 odvolanie

a navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol, alebo aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

32. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že s odvolaním žalovaného nesúhlasí. Ako uviedla už aj vo svojom vyjadrení zo dňa 16.03.2018, trvá na tom, že zmluvné dojednania neboli súčasťou zmluvy o úvere. Zmluvné dojednania nečítala, ich obsah jej nebol oboznámený ani vysvetlený, tieto ani nepodpísala. V čl. 13 Zmluvy o úvere sa uvádza, že súčasťou Zmluvy o úvere sú aj zmluvné dojednania, ktoré sa nachádzajú na druhej strane Zmluvy o úvere, avšak na zadnej strane zmluvy o úvere sa nenachádzajú žiadne zmluvné dojednania. Toto jej tvrdenie žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil. Žalovaný len účelovo uvádza, že v zmysle čl. 13 zmluvy o úvere sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy zmluvné dojednania, avšak už opomína citovať tú časť čl. 13 zmluvy o úvere, kde sa uvádza, že má ísť o zmluvné dojednania nachádzajúce sa na zadnej strane zmluvy. V konaní je nesporné, že na zadnej strane úverovej zmluvy sa nenachádzajú žiadne zmluvné dojednania. Nie je teda možné vychádzať z obsahu zmluvných dojednaní. Zo Zmluvy je zrejmé, že termín konečnej splatnosti úveru nie je v Zmluve obsiahnutý.

33. Termín konečnej splatnosti úveru však nie je možné určiť ani na základe Zmluvných dojednaní. V bode 4.5 Zmluvných dojednaní je uvedený: „Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru“.

34. Vzhľadom k tej skutočnosti, že v Zmluve o úvere sa nenachádza vôbec žiadny údaj o tom, v ktorý deň je príslušná splátka úveru splatná, nie je možné zo Zmluvy o úvere ani zistiť deň splatnosti akejkoľvek splátky, t. j. ani poslednej splátky. Keďže zo zmluvy o úvere nie je možné zistiť deň splatnosti poslednej splátky úveru, nie je možné ani v zmysle bodu 4.5 Zmluvných dojednaní určiť deň konečnej splatnosti úveru.

35. Zmyslom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. je, aby bol spotrebiteľ už pri podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere informovaný o konečnej splatnosti úveru, t. j. o tom, dokedy mu bude trvať povinnosť splácať istinu, úroky a iné poplatky. Vyžaduje sa, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola upravená časová špecifikácia konečnej splatnosti úveru vo forme uvedenia konkrétneho dňa, pričom je úlohou poskytovateľa úveru - veriteľa, aby vstupné údaje (deň poskytnutia úveru, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok) premietol do konkrétneho časového údaju, ktorý bude predstavovať dátum konečnej splatnosti úveru. Nie je prípustné, aby sa tento termín až následne odvodil v závislosti od termínov jednotlivých splátok, od počtu mesiacov uzatvorenia zmluvy, prípadne od iných údajov. Spotrebiteľ musí už od uzatvorenia zmluvy, na prvý pohľad a bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (obdobne uvádza napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/140/2018 zo dňa 27.06.2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/160/2018 zo dňa 31.07.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/1546/2014 zo dňa 22.10.2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 151/2012 zo dňa 19. septembra 2012). Je teda jednoznačné, že konečná splatnosť úveru musí byť presne určená, a to konkrétnym dátumom splatnosti (deň, mesiac, rok). Uvedené vyplýva aj z jazykového výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Predmetné ustanovenie jednoznačne rozlišuje medzi dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda jednoznačne hovorí o jednom konkrétnom termíne. V opačnom prípade by bola zákonná náležitosť zmluvy v zmysle tohto ustanovenia obsiahnutá v zákone nadbytočne. Výklad, ktorý uviedol žalovaný vo svojom odvolaní, je preto v priamom rozpore s jazykovým znením právnej normy. Ak by zákonodarca považoval za dostatočné uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaje, z ktorých sa dá termín konečnej splatnosti vypočítať, tak by to príslušným spôsobom formuloval v danom zákonnom ustanovení.

36. Na str. 3 v bode 2. odvolania žalovaný namieta záver konajúceho súdu o neuvedení doby trvania zmluvy. Tak, ako to uviedol aj súd prvej inštancie v bode 17. rozsudku, Zmluva o úvere predstavuje typovú zmluvu, ktorej obsah nemohla ovplyvniť. Predmetom tejto zmluvy bolo len jednorazové poskytnutie sumy 1.500 eur (ktorá mi však reálne vyplatená nebola), pričom príslušný úver bola povinná splácať konkrétnym počtom splátok, t. j. 42. Nie je teda možné odkazovať na zmluvné dojednania (ktoré ani nie sú súčasťou Zmluvy o úvere), a to bodom 9.1 za situácie, kedy bol stanovený presný počet splátok úveru, a teda reálne nešlo o uzatvorenie zmluvy na dobu neurčitú. Súd prvej inštancie tiež vo veci zistil

taký skutkový stav, že jej bol poskytnutý bežný spotrebiteľský úver a nie úver revolvingového typu (bod 17. rozsudku). Toto skutkové zistenie súdu prvej inštancie žalovaný žiadnym spôsobom nenapáda.

37. Žalovaný na str. 4 hore svojho odvolania zdôrazňuje, že žiadne ustanovenie nevyžaduje, aby bola podpisovaná každá strana zmluvy. K tomuto právnomu záveru nedospel ani súd prvej inštancie a tento právny záver nie je ani prezentovaný v jej vyjadreniach. Obsah akéhokoľvek právneho úkonu však musí konajúca strana potvrdiť svojim podpisom. V danom prípade je Zmluva o úvere riadne podpísaná. Zmluvné dojednania, ktoré predstavujú ďalšie osobitné listiny, už ňou podpísané nie sú. Tieto sa ani nenachádzajú na zadnej strane Zmluvy o úvere, ktorá je podpísaná. Pripojenie zmluvných dojednaní k úverovej zmluve tak môže predstavovať výlučne jednostranný právny úkon žalovaného. V tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že zmluvné dojednania nie sú podpísané ani samotným žalovaným. Tiež nesúhlasí s tvrdením žalovaného na str. 4 v bode 3. odvolania týkajúcim sa uvedenia termínov splátok. Žalovaný argumentuje tým, že sa zmluvné strany dohodli, že termín splatnosti splátky bude určený s ohľadom na dátum schválenia úveru a bude stanovený v rozmedzí medzi 1. a 15. dňom kalendárneho mesiaca. Z uvedeného je však zrejmé, že žalovaný si je vedomý, že Zmluva tento termín neobsahuje, a to aj napriek tomu, že je jeho uvedenie obligatórnou náležitosťou v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. Je jednoznačné, že esenciálne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. musia byť uvedené priamo v spotrebiteľskej zmluve. Z tohto pohľadu je postup žalovaného, keď podstatné náležitosti nie sú uvedené priamo v Zmluve, ale len v priložených Zmluvných podmienkach, kde uvádza postupy na ich určenie, príp. vypočítanie, neprípustný. Zo strany žalovaného tak ide jednoznačne o obchádzanie zákona, a to zákonnej povinnosti veriteľa uvádzať v spotrebiteľských zmluvách okrem iného termín splatnosti splátok.

38. Je zároveň v priamom rozpore so základnými princípmi ochrany spotrebiteľa, ak veriteľ predloží spotrebiteľovi na podpis zmluvu, ktorej náležitosti nie sú na prvý pohľad zrejmé a konkrétne a vyžadujú na zistenie podstatných náležitostí zmluvy o úvere výpočty alebo dohady. Vzhľadom na uvedené nie je pre spotrebiteľa možné bez väčších ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru, dobu trvania úveru a termíny splatnosti splátok, čo má zásadný vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Na základe vyššie uvedeného žiada, aby Krajský súd rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 07.02.2019 č. k. 1Csp/98/12017-91 v časti I., IV. a VII. výroku potvrdil. Žiada priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

39. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

40. Predmetom konania bolo uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.407,67 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, zaplatenie finančného zadosťučinenia 1.407,67 eur a určenie že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081140 zatvorená medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 je neplatná.

41. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe a to v časti, kde zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a určil, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzatvorená medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 je neplatná. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o trovách konania a o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok. Voči rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa voči zamietajúcej časti a tiež žalovaný voči vyhovujúcej časti, kde bol zaviazaný k zaplateniu sumy 1.407,67 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, trovám konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

42. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenými stranami, bolo vo veci samej posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie,

ktorý uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a voči zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 1.407,67 eur titulom vydania finančného zadosťučinenia, v ktorej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý. Nakoľko odvolanie voči vyhovujúcej časti o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb podané nebolo, v tejto časti je rozhodnutie právoplatné.

43. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že je potrebné považovať spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe uzatvorenej zmluvy zo dňa 23.09.2014, za bezúročný a bez poplatkov bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

44. V tomto sa smere odvolací súd nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, nakoľko má za to, že zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným spĺňa toto kritérium a náležitosť v zmysle citovaného ustanovenia.

45. Je pravdou, že do vydania uznesenia NS SR z 22.02.2018 č. k. 3Cdo 146/2017 odvolací súd prezentoval vo svojich rozhodnutiach právny názor, ktorý uviedol súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v súvislosti s výkladom § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010

Z. z. Bolo však nevyhnutné, v záujme právnej istoty prispôbiť sa rozhodovacej praxi prevažujúcej časti senátov NS SR, ktorí prezentujú odlišný výklad uvedeného ustanovenia zákona tak, ako ho uvádza žalobca vo svojom odvolaní.

46. NS SR v rozsudku z 10.11.2016 sp. zn. 3Cdo 174/2016 vyslovil, že aj v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu môže byť niekedy riešenie interpretačných a aplikačných problémov (odstraňovanie nejednotností) spojené s procesom postupného zjednocovania názorov, v počiatočných fázach ktorého nie je vylúčená možnosť výskytu rozhodnutí spočívajúcich na odlišných alebo až protichodných názoroch. Právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielnych právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry. Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

47. V záujme zjednotenia rozhodovacej praxe súdov v danej veci odvolací súd akceptoval právny názor žalovaného vyjadrený v odvolaní v tom, že nebol správny názor súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. a rozpis splátky nebol potrebný na časť istiny, úrokov a poplatkov, preto v súvislosti s týmto argumentom následne nebolo možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

48. Napriek tomu, že odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov posúdil odvolacie námietky žalovaného v tejto časti za dôvodné a nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie, je nevyhnutné konštatovať, že ostatné odvolacie námietky žalovaného nie sú dôvodné, súd prvej inštancie v tejto časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav pokiaľ ide o uloženie povinnosti zaplatiť žalovanému 1.407,67 eur žalobkyni a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými argumentmi. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku v jeho napadnutej vyhovujúcej časti.

49. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že právny vzťah žalobkyne a žalovaného založený zmluvou o revolvingovom úvere je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Za účelom zabezpečenia čo najvyššej miery informovanosti spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom, zákonodarca stanovuje obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že je potrebné považovať spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni na základe uzatvorenej zmluvy č.

8500081140 zo dňa 23.09.2014, za bezúročný a bez poplatkov bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Súd prvej inštancie správne podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne vyhodnotil, že uvedená zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje. Pre naplnenie účelu zákona o spotrebiteľských úveroch je nevyhnutné, aby spotrebiteľ si bol vedomý rozsahu svojho záväzku už v čase podpisu zmluvy. K uvedeniu obsahovej náležitosti, vyžadovanej § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy, odvolací súd uvádza, že nemožno termín konečnej splatnosti úveru nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných mesačných splátkach. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, v akých splátkach mala žalobkyňa poskytnutý úver platiť, okrem tejto náležitosti však Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval aj uvedenie termínu konečnej splatnosti, keď žiaden takýto termín v zmluve uvedený nie je. Účelom úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo vyjasniť postavenie spotrebiteľa, dať mu informáciu o tom, dokedy bude zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou trvať. Teda je potrebné tento termín konečnej splatnosti úveru uviesť minimálne v rozsahu mesiaca a roka a pokiaľ sa takýto údaj v uzatvorenej zmluve neuvádza, správny je záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.). Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že predmetná zmluva má všetky podstatné náležitosti, odvolací súd ešte uvádza, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru), keďže tieto informácie sa musia povinne uvádzať spotrebiteľovi už v predzmluvnom formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSÚ), a nič by preto, v prípade poctivého prístupu veriteľa, nemalo brániť tomu uviesť ich aj priamo v zmluve. Rovnako na závere, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani to, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžadoval, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade samotná zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín.

50. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval OZ (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

51. Pokiaľ žalovaná odvíja termín konečnej splatnosti od určenia dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, resp. že tento termín je určený spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní (v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky, uvedený v oznámení o schválení úveru, je súčasne termínom konečnej splatnosti), termín splatnosti splátky, teda

aj splatnosť prvej a poslednej splátky sa žalobkyňa mohla dozvedieť až z oznámenia o schválení úveru, preto uvedená argumentácia neobstoí. Za súčasť zmluvy nemožno považovať oznámenie o schválení úveru. Je zrejmé, že jediný údaj v zmluve týkajúci sa splatnosti úveru je uvedenie počtu mesačných splátok 42. Ten však nie je možné bez ďalšieho považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. V zmluve nebola určená ani len splatnosť prvej splátky a preto ani prípadným matematickým výpočtom nebolo možné dospieť k tomuto termínu. Termín konečnej splatnosti v čase uzavretia zmluvy o úvere, vzhľadom na uvedené, nemožno považovať za určitý.

52. Obdobné je možné dospieť aj u náležitosti zmluvy a to doby trvania zmluvy. Samotná zmluva takýto termín neobsahovala a keďže v zmluve nebola určená ani len splatnosť prvej splátky, preto ani prípadným matematickým výpočtom nebolo možné dospieť k tomuto termínu.

53. V nadväznosti na námietku odvolateľa je potrebné uviesť, že v dôsledku rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 (Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová) bol prijatý zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý v zmysle dôvodovej správy upravil obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v prípade absencie ktorých, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“

54. Požiadavka ZoSÚ ohľadom náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere po vyššie uvedenej novelizácii (s účinnosťou od 1.5.2018), a to uvedenie doby trvania zmluvy (vypustením slov „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“) je v súlade so smernicou (článok 10 ods. 2 písm. c/), ktorá stanovuje povinnosť zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania zmluvy o úvere. V prejednávanej veci však ani pri eurokonformnom výklade by nebolo možné dospieť k záveru, že termín konečnej splatnosti, respektíve doba trvania zmluvy o úvere (časový údaj ohraničujúci začiatok a koniec trvania zmluvy o úvere), keď nebol zrejmý začiatok plynutia doby 42 mesiacov a v dôsledku toho ani jej koniec, predmetná zmluva zrozumiteľne a zreteľne obsahuje, pričom išlo o okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku.

55. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Súd prvej inštancie preto v preskúmanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho zaplatením úrokov a poplatkov žalobkyňou, na strane žalovaného ako veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný vydať žalobkyni, teda spotrebiteľovi, na úkor ktorej sa bezdôvodne obohatil, v dôsledku čoho bolo dôvodné žalobe v tejto časti vyhovieť.

56. Ďalšia odvolacia námietka, ale zo strany žalobkyne sa týkala nepriznaného finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc s ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva a povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takému porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Nemožno uvedené však vykladať v tom zmysle, že až na základe právoplatného rozhodnutia o porušení ustanovení je možné sa domáhať finančného zadosťučinenia. Uvedené nevyplýva z právneho predpisu. Dôvodná preto bola odvolacia námietka žalobkyne pokiaľ súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobkyňa v časti uplatneného nároku na primerané zadosťučinenie neuniesla dôkazné bremeno a nepreukázala právoplatným rozhodnutím, že došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva a povinnosti na súde voči žalovanému.

57. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v napadnutej časti výroku I. potvrdil a vo zvyšnej napadnutej časti výroku III. (nepriznaného finančného zadosťučinenia) odvolaciemu súdu z vyššie uvedených dôvodov

neostávalo iné, než v záujme zachovania práva strán sporu na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania, dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v tejto časti ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

58. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

59. Pokiaľ ide o výrok VII. (o povinnosti zaplatiť súdny poplatok), v tejto časti odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd odvolanie žalovaného v tejto časti podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietol, keď nebol tu dôvod na jeho zrušenie v zmysle ust. § 389 ods. 2 CSP.

60. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť nárok žalobkyne na priznanie finančného zadosťučinenia s ohľadom na vyššie uvedené. Ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je na základe úvahy súdu, posúdi či boli splnené podmienky na jeho priznanie, ak áno uvedie aké právo alebo povinnosť voči spotrebiteľovi bolo porušené, akej intenzity, pričom pri určení výšky prihliadne na okolnosti veci a na to akú funkciu má toto zadosťučinenie plniť.

61. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením z akých skutočností vychádzal a s akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami účastníkov.

62. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

63. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).